

Φονικό πάθος

ΤΣΕΛΣΙ ΚΕΪΝ

Φονικό πάθος

Μετάφραση
ΑΛΕΞΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

*Στον Μαρκ Μόχαν, που μ' αγαπούσε
ακόμη κι όταν είχε διαβάσει το βιβλίο*

Τίτλος πρωτοτύπου:
Chelsea Cain, *Heart Sick*

1η έκδοση: Φεβρουάριος 2009
2η έκδοση: Ιανουάριος 2017

Μετάφραση από τα αγγλικά: Αλέξης Εμμανουήλ
Επιμέλεια - Τυπογραφική διόρθωση: Αρετή Μπουκάλια

© 2007, Verite, Inc.

© 2006, για την ελληνική γλώσσα

Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ

Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.27.341

e-mail: info@oceanida.gr

www.oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-792-6

Μέχρι αυτή τη στιγμή, ο Άρτσι δεν ήταν σίγουρος ότι είναι εκείνη. Όμως το μούδιασμα στη ραχοκοκαλιά του και το θόλωμα της όρασής του τον κάνουν να συνειδητοποιήσει ότι η Γκρέτσεν Λόουελ είναι η δολοφόνος. Αντιλαμβάνεται ότι τον έχει ναρκώσει, αλλά είναι πια πολύ αργά. Ψαχουλεύει για το όπλο του, όμως το χέρι του δεν τον υπακούει και το μόνο που καταφέρνει είναι να το βγάλει άγαρμπα από τη θήκη του και να το κρατήσει άτονα, σαν να της το κάνει δώρο. Εκείνη το παίρνει χαμογελώντας και τον φιλάει απαλά στο μέτωπο. Έπειτα χώνει το χέρι της στην τσέπη του παλτού του και παίρνει το κινητό του, το απενεργοποιεί και το χώνει στην τσάντα της. Ο Άρτσι έχει παραλύσει, σωριασμένος στη δερμάτινη πολυθρόνα, στο γραφείο του σπιτιού της. Όμως το μυαλό του παραμένει ενοχλητικά καθαρό. Εκείνη γονατίζει πλάι του, όπως θα έκανε ένα παιδί, και πλησιάζει τα χείλη της στα δικά του, σχεδόν φιλιούνται. Το λαρύγγι του Άρτσι πάλλεται ρυθμικά. Δεν μπορεί να καταπιεί. Η Γκρέτσεν μυρίζει σαν πασχαλιά.

«Πρέπει να πηγαίνουμε, γλυκέ μου», του ψιθυρίζει. Σηκώνεται όρθια κι ο Άρτσι νιώθει ξαφνικά να τον πιάνουν από πίσω, αισθάνεται αγκώνες κάτω απ' τις μασχάλες του. Ένας άντρας μπροστά του, γεροδεμένος και κοκκινομούρης, τον πιάνει απ' τα πόδια· τον κουβαλάνε στο γκαράζ και τον βάζουν στο πίσω κάθισμα του πράσινου Βόγιατζερ –του αυτοκινήτου που ο Άρτσι και η ομάδα του έψαχναν εδώ και μήνες– κι εκείνη σκαρφαλώνει πάνω του. Ξάφνου συνειδητοποιεί ότι υπάρχει και κάποιος άλλος μες στο βαν, ότι δεν ήταν εκείνη που τον σήκωσε από πίσω, αλλά δεν προλαβαίνει να το καλοσκεφτεί επειδή η Γκρέτσεν καβαλικεύει το θώρακά του και τα γόνατά της τον πιέζουν στη μέση του κι απ' τις δυο πλευρές. Δεν μπορεί να κουνήσει άλλο τα μάτια του, οπότε είναι αυτή που του εξηγεί τι κάνει.

«Ανεβάζω το δεξί σου μανίκι. Τώρα βρίσκω μια φλέβα»· ο Άρτσι τη βλέπει που κρατάει μια σύριγγα. Ξέρει από ιατρική, σκέφτεται. Το 18% των γυναικών σίριαλ-κίλερ είναι νοσοκόμες. Ο Άρτσι κοιτάζει την οροφή του βαν. Γκρίζο μέταλλο. Μείνε ξύπνιος, σκέφτεται. Να θυμάσαι τα πάντα, κάθε λεπτομέρεια, είναι πολύ σημαντικό. Αν ζήσω, βέβαια.

«Τώρα θα σ' αφήσω να ξεκουραστείς λιγάκι». Του χαμογελάει και φέρνει το όμορφο πρόσωπό της μπροστά στο δικό του για να τη βλέπει, τα ξανθά της μαλλιά αγγίζουν το μάγουλό του, αν και δεν τα νιώθει. «Αργότερα θα 'χουμε με όλο τον καιρό δικό μας για να διασκεδάσουμε».

Ο Άρτσι δεν μπορεί να της απαντήσει, δεν μπορεί ούτε ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια του πια. Αναπνέει αργά, ρηχά. Δεν τη βλέπει να χώνει τη βελόνα στο μπράτσο του,

αλλά υποθέτει ότι το έκανε επειδή αμέσως μετά βυθίζεται στο σκοτάδι.

Ξυπνάει ανάσκελα. Είναι ακόμη ζαβλακωμένος και δεν συνειδητοποιεί αμέσως ότι ο κοκκινομούρης στέκεται από πάνω του. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, την πρώτη που ο Άρτσι έχει συναίσθηση της πραγματικότητας, το κεφάλι του άντρα εκρήγνυται. Ο Άρτσι τινάζεται απότομα καθώς το αίμα και οι εγκεφαλικοί ιστοί πετιούνται ολόγυρα, πιτσιλώντας το πρόσωπο και το στήθος του, ένα ξερατό από ζεστό, πηχτό υγρό. Πασχίζει να κινηθεί, όμως τα πόδια και τα χέρια του είναι δεμένα σ' ένα τραπέζι. Αισθάνεται ένα κομμάτι από κάτι αηδιαστικά καυτό να γλιστράει στο πρόσωπό του και να πέφτει στο πάτωμα, και τεντώνεται με όλη του τη δύναμη μέχρι που το δέρμα του γδέρνεται πάνω στα δεσμά του, αλλά δεν καταφέρνει να τα σπάσει. Αναγουλιάζει, όμως το στόμα του είναι φιμωμένο με μονωτική ταινία και ο εμετός γυρίζει πίσω, στο λαρύγγι του, και αναγουλιάζει ξανά. Τα μάτια του καίνε. Τότε τη βλέπει να στέκεται όρθια πίσω από το πτώμα του άντρα, κρατώντας το πιστόλι που χρησιμοποίησε για να τον εκτελέσει.

«Ήθελα να καταλάβεις πόσο αφοσιωμένη σου είμαι», του λέει. «Ότι για μένα είσαι ο μοναδικός». Έπειτα κάνει μεταβολή και απομακρύνεται.

Ο Άρτσι μένει εκεί, να σκέφτεται τι συνέβη. Καταπίνει με δυσκολία, πιέζει τον εαυτό του να παραμείνει ήρεμος, κοιτάζει ολόγυρα. Είναι μόνος. Ο άντρας είναι νεκρός στο πάτωμα. Η Γκρέτσεν έχει φύγει. Ο άλλος

άντρας στο βαν έχει φύγει. Νιώθει το αίμα του να κυλάει πολύ έντονα, είναι η μόνη του αίσθηση. Η ώρα περνάει. Στην αρχή σκέφτεται ότι βρίσκεται μέσα σ' ένα χειρουργείο. Το δωμάτιο είναι ευρύχωρο, με τοίχους επενδυμένους με λευκά κεραμικά πλακάκια όπως στους σταθμούς του μετρό, και καλοφωτισμένο με λαμπτήρες φθορισμού. Στρέφει το κεφάλι του και βλέπει κάμποσους δίσκους με εργαλεία που μοιάζουν για ιατρικά, ένα λούκι στο τσιμεντένιο δάπεδο. Τεντώνεται πάλι και συνειδητοποιεί ότι είναι δεμένος σ' ένα τροχήλατο φορείο. Διάφορα σωληνάκια είναι συνδεδεμένα στο σώμα του: ένας καθετήρας, ένας ενδοφλέβιος ορός. Δεν υπάρχουν παράθυρα και μια αμυδρή οσμή χώματος φτάνει ως τα ρουθούνια του. Μούχλα. Υπόγειο.

Αρχίζει να σκέφτεται πάλι σαν αστυνομικός. Οι άλλοι είχαν βασανιστεί για κάνα-δυο μέρες προτού η Γκρέτσεν πετάξει τα πτώματά τους. Αυτό σήμαινε πως είχε ακόμη χρόνο. Δύο μέρες. Μπορεί και τρεις. Ίσως να τον έβρισκαν μέχρι τότε. Είχε πει στον Χένρι πού θα πήγαινε, ότι θα συμβουλευόταν μια ψυχιάτρο σχετικά με το τελευταίο πτώμα. Ήθελε να τη δει, να ζητήσει τη γνώμη της, αλλά δεν ήταν προετοιμασμένος γι' αυτό. Παρ' όλα αυτά οι άλλοι θα έκαναν τη σύνδεση. Ο Χένρι θα το σκεφτόταν. Ήταν το τελευταίο μέρος όπου θα εντόπιζαν τα ίχνη του. Πηγαίνοντας, είχε τηλεφωνήσει στη γυναίκα του απ' το δρόμο. Αυτή ήταν η τελευταία του επαφή. Πόσες ώρες είχαν περάσει άραγε απ' τη στιγμή που τον απήγαγε;

Νά τη πάλι. Στην αντίθετη πλευρά του τραπεζιού απ' αυτή όπου κείτεται ακόμη το πτώμα, βαρύ, με το μαύρο

αίμα να τρέχει στο γκρίζο πάτωμα. Θυμάται τότε του είχε συστηθεί – η ψυχίατρος που παράτησε τη δουλειά της για να γράψει ένα βιβλίο. Είχε διαβάσει για την Ομάδα Δίωξης και του είχε τηλεφωνήσει πρόθυμη να βοηθήσει. Ψυχολογικά ήταν όλοι τους σε μαύρο χάλι. Η Γκρέτσεν προσφέρθηκε να τους επισκεφθεί. Όχι για επαγγελματική ψυχοθεραπεία. Για κουβέντα μόνο. Η αστυνομία ερευνούσε την υπόθεση εδώ και δέκα χρόνια. Είκοσι τρία πτώματα σε τρεις διαφορετικές πολιτείες. Βαρύς φόρος αίματος. Εκείνη προσκάλεσε όσους ενδιαφέρονταν για μια ομαδική συνάντηση. Για κουβέντα μόνο. Ο Άρτσι είχε εκπλαγεί όταν είδε πόσοι ντετέκτιβ εμφανίστηκαν. Πιθανόν να έπαιζε ρόλο το ότι ήταν όμορφη. Το αστείο ήταν πως τους είχε βοηθήσει όντως. Ήταν πολύ καλή.

Η Γκρέτσεν τραβάει το λευκό σεντόνι που τον σκεπάζει για ν' αποκαλυφθεί ο θώρακάς του και ο Άρτσι συνειδητοποιεί ότι είναι γυμνός. Δεν νιώθει ντροπή. Απλώς, καταγράφει το γεγονός. Εκείνη ακουμπάει την παλάμη της στο στέρνο του. Ο Άρτσι ξέρει τι σημαίνει αυτό. Έχει απομνημονεύσει τις φωτογραφίες των πτωμάτων, τις εκδορές και τα καψίματα στον κορμό. Είναι ένα χαρακτηριστικό της, μία από τις υπογραφές της.

«Γνωρίζεις τι θ' ακολουθήσει, ε;» τον ρωτάει, ξέροντας ότι φυσικά και γνωρίζει.

Ο Άρτσι πρέπει να της μιλήσει. Να την καθυστερήσει. Βγάζει έναν αλλοιωμένο ήχο μέσ' από το φιμωμένο στόμα του και της γνέφει με το κεφάλι να του αφαιρέσει τη μονωτική ταινία. Εκείνη φέρνει το δάχτυλο στα χείλη της και κουνάει το κεφάλι αρνητικά. «Όχι ακόμη», του λέει απαλά.

Τον ξαναρωτάει. Λίγο πιο απότομα. «Γνωρίζεις τι θ' ακολουθήσει;»

Ο Άρτσι γνέφει ναι.

Εκείνη χαμογελάει, ικανοποιημένη. «Σου έχω ετοιμάσει κάτι ξεχωριστό, γλυκό μου». Πλάι της είναι ένας δίσκος με εργαλεία· η Γκρέτσεν γυρίζει και παίρνει κάτι. Ένα σφυρί κι ένα καρφί. Ενδιαφέρον, σκέφτεται ο Άρτσι, έκπληκτος με την ικανότητά του να παίρνει αποστάσεις από τον εαυτό του, να παραμένει ψυχρός και αντικειμενικός παρατηρητής. Μέχρι τώρα, τα θύματα ήταν φαινομενικά τυχαία, άντρες, γυναίκες, νέοι, ηλικιωμένοι, ωστόσο οι τραυματισμοί στον κορμό, παρότι η τεχνική της είχε εξελιχτεί με τον καιρό, παρέμεναν σταθερό γνώρισμα. Όμως η Γκρέτσεν δεν είχε ξαναχρησιμοποιήσει καρφιά στο παρελθόν.

Δείχνει ευχαριστημένη. «Σκέφτηκα ότι θα εκτιμούσες μια παραλλαγή». Αφήνει τα ακροδάχτυλά της να χορέψουν πάνω στα πλευρά του ώσπου βρίσκει το πλευρό που ψάχνει· τοποθετεί τη μύτη του καρφιού πάνω στο δέρμα και χτυπάει δυνατά με το σφυρί. Ο Άρτσι νιώθει το πλευρό του να τσακίζεται και να σπάει και αναγουλιάζει πάλι. Το στέρνο του φλογίζεται απ' τον πόνο. Αγωνίζεται ν' ανασάνει. Τα μάτια του τρέχουν. Εκείνη σκουπίζει ένα δάκρυ από το αναψοκοκκινισμένο μάγουλό του και τον χαϊδεύει στα μαλλιά, ύστερα βρίσκει ένα άλλο πλευρό και επαναλαμβάνει τη διαδικασία. Κι ακόμη ένα. Όταν τελειώνει, του έχει σπάσει έξι πλευρά. Το καρφί είναι μες στο αίμα. Το αφήνει να πέσει μ' έναν αθώο μεταλλικό ήχο πάνω στο δίσκο με τα εργαλεία. Ο Άρτσι δεν μπορεί να μετακινήθει ούτε χιλιστό χωρίς να αισθανθεί έναν οξύ

πόνου που δεν έχει ξανανιώσει ποτέ του. Οι ρινικές του κοιλότητες έχουν φράξει από τις βλέννες, δεν μπορεί ν' αναπνεύσει από το στόμα, πονάει φριχτά με κάθε διαστολή των πνευμόνων του, αλλά δεν καταφέρνει ν' ανασάνει ήρεμα, δεν μπορεί να καταλαγιάσει το πανικόβλητο, βαρύ λαχάνιασμα του που ηχεί σαν λυγμός. Οι δύο μέρες ίσως παραείναι αισιόδοξη πρόβλεψη, σκέφτεται. Ίσως να πέθαινε τώρα αμέσως.

2

Η ουλή στο στέρνο του ήταν ωχρή και ελαφρά εξογκωμένη, ο ινώδης ιστός όχι πιο φαρδύς από ένα κομμάτι νήμα. Άρχιζε λίγα εκατοστά κάτω από την αριστερή του θηλή, σχημάτιζε ένα γυμνό μονοπάτι ανάμεσα στις σκούρες τρίχες του θώρακά του κι έπειτα έστριβε επιστρέφοντας στο σημείο εκκίνησης. Είχε σχήμα καρδιάς.

Ο Άρτσι ένιωθε πάντα αυτή την ουλή, το εξογκωμένο δέρμα πάνω στο πουκάμισό του. Είχε πολλές ουλές, όμως αυτή ήταν η μοναδική που τον πονούσε ακόμη. Ένας πόνος-φάντασμα. Κάποιο σπασμένο πλευρό που δεν είχε δέσει εντελώς και τον πονούσε. Μια ουλή δεν πονάει από μόνη της. Όχι μετά από τόσον καιρό.

Το κινητό του χτύπησε. Ο Άρτσι γύρισε αργά και το κοίταξε ξέροντας τι σήμαινε. Άλλο ένα θύμα.

Δεχόταν τηλεφωνήματα μόνο από δύο ανθρώπους: την πρώην γυναίκα του και τον πρώην συνάδελφό του. Με την Ντέμπι είχε μιλήσει ήδη εκείνη τη μέρα. Απέμενε λοιπόν ο Χένρι. Κοίταξε τον αριθμό στην οθόνη του κινητού και επιβεβαίωσε τις υποψίες του. Ήταν από το τμήμα.

«Ναι», είπε στο τηλέφωνο. Καθόταν στο σαλόνι του διαμερίσματός του, στα σκοτεινά. Δεν το έκανε σκόπιμα. Απλώς είχε καθίσει εκεί λίγες ώρες πριν και ο ήλιος έδυσε, και βαριόταν να σηκωθεί ν' ανάψει το φως. Άλλωστε το μουντό διαμέρισμα, με τα λιγοστά έπιπλα και το λεκιασμένο χαλί, φαινόταν λιγότερο θλιβερό μες στο σκοτάδι.

Η αγριοφωνάρα του Χένρι γέμισε τη γραμμή. «Απήγαγε άλλο ένα κορίτσι», είπε. Περίφημα.

Το ψηφιακό ρολόι πάνω στην άδεια βιβλιοθήκη αναβόσβηνε μες στο σκοτάδι. Πήγαινε μία ώρα και τριάντα πέντε λεπτά πίσω, αλλά ο Άρτσι δεν είχε μπει ποτέ στον κόπο να το ρυθμίσει. Απλώς έκανε την πρόσθεση για να βρει τη σωστή ώρα. «Θέλουν λοιπόν ν' ανασυστήσουν την Ομάδα Δίωξης», είπε ο Άρτσι. Είχε πει ήδη στον Χένρι ότι θα επέστρεφε. Αν συμφωνούσαν φυσικά με τους όρους του. Άγγιξε τους φακέλους που του είχε δώσει ο Χένρι μερικές εβδομάδες νωρίτερα. Τους είχε ακουμπισμένους στα πόδια του, οι φωτογραφίες των νεκρών κοριτσιών από τον τόπο του εγκλήματος ήταν βαλμένες με τάξη μέσα τους.

«Πάνε δυο χρόνια. Τους είπα ότι έχεις αναρρώσει. Ότι είσαι έτοιμος να επανέλθεις κανονικά».

Ο Άρτσι χαμογέλασε μες στο σκοτάδι. «Τους είπες ψέματα λοιπόν».

«Σκέψου λιγάκι θετικά. Εσύ έπιασες την Γκρέτσεν Λόουελ που μας είχε κατατρομάξει όλους. Και τώρα, αυτός ο καινούργιος. Έχει σκοτώσει κιόλας τρία κορίτσια. Και σήμερα απήγαγε άλλο ένα».

«Κάνεις ένα μικρό λάθος: η Γκρέτσεν έπιασε εμένα».

Πάνω στο τραπεζάκι, πλάι σ' ένα ποτήρι νερό υπήρχε ένα ορθογώνιο μπρούντζινο κουτάκι για χάπια. Ο Άρτσι δεν χρησιμοποιούσε σουβέρ. Το γδαρμένο δρύινο τραπεζάκι ανήκε στο επιπλωμένο διαμέρισμα. Όλα εκεί μέσα είχαν ουλές.

«Κι εσύ επιβίωσες». Έγινε μια παύση. «Θυμάσαι;»

Μ' ένα επιδέξιο τίναγμα του αντίχειρά του, ο Άρτσι άνοιξε το μπρούντζινο κουτάκι, έβγαλε τρία οβάλ χάπια και τα έριξε στο στόμα του. «Στην παλιά μου θέση;» Ήπια λίγο νερό κι αισθάνθηκε ανακούφιση καθώς τα χάπια γλιστρούσαν στο λαιμό του. Ακόμη και το ποτήρι ήταν εκεί όταν μετακόμισε.

«Επικεφαλής της ομάδας».

Ο Άρτσι είχε άλλη μία απαίτηση. Την πιο σημαντική. «Και η δημοσιογράφος;»

«Δεν μου αρέσει αυτό».

Ο Άρτσι περίμενε. Παίζονταν πολλά. Ο Χένρι δεν μπορούσε να κάνει πίσω τώρα. Άλλωστε ο Άρτσι ήξερε ότι ο Χένρι θα έκανε οτιδήποτε γι' αυτόν.

«Η κοπέλα είναι τέλεια», είπε ο Χένρι.

Αυτό ήταν. Τώρα, αυτό που είχε να κάνει όλο κι όλο ήταν να σταθεί στα πόδια του για όσος διάστημα θα χρειαζόταν για ν' αποδώσει το σχέδιό του. «Ναι, μπορώ να το κάνω», είπε ο Άρτσι περισσότερο στον εαυτό του παρά στον Χένρι.

«Το δημαρχείο μας παραχωρεί ένα χώρο που έχει νοικιάσει». Ο Χένρι του υπαγόρευσε μια διεύθυνση. «Κοιμήσου καλά κι έλα να με βρεις εκεί αύριο το πρωί. Θα σ' ενημερώσουμε για όλα».

Ο Χένρι έκλεισε προτού προλάβει ο Άρτσι ν' απαντή-

σει. *Κοιμήσου καλά. Σωστά.* Ο Άρτσι κάθισε για μερικά λεπτά μες στο σκοτάδι. Ησυχία. Ούτε αναλαμπές από την τηλεόραση του διαμερίσματος του επάνω ορόφου ούτε βήματα πάνω απ' το κεφάλι του· μόνο ο θόρυβος των αυτοκινήτων μες στη βροχή, το σταθερό σφύριγμα του κεντρικού κλιματισμού και το βουητό από το μοτέρ του ψυγείου που έπνεε τα λούστια. Κοίταξε το ρολόι κι έκανε την πρόσθεση. Ήταν περασμένες εννιά. Αισθανόταν ζεστός και ζαβλακωμένος από τα χάπια. Ξεκούμπωσε αργά τα πέντε πάνω κουμπιά του πουκαμίσου του κι έχωσε το χέρι του κάτω απ' το ύφασμα, πάνω απ' τα πλευρά του, ψηλαφώντας τις τραχιές ουλές που έπλεκαν τον καμβά τους πάνω στο πετόι του, ώσπου βρήκε την καρδιά που είχε κεντήσει πάνω του η Γκρέτσεν Λόουελ.

Είχε ξοδέψει δέκα χρόνια δουλεύοντας στην Ομάδα για τη σύλληψη της Όμορφης Δολοφόνου, κυνηγώντας την πιο παραγωγική δολοφόνο των βορειοδυτικών πολιτειών. Είχε περάσει το ένα τέταρτο της ζωής του πάνω από πτώματα, ξεφυλλίζοντας αναφορές από νεκροτομές, εξετάζοντας ίχνη και στοιχεία. Και παρ' όλα αυτά, η Γκρέτσεν τον είχε ξεγελάσει και τον είχε παγιδέψει. Τώρα η Γκρέτσεν ήταν στη φυλακή. Και ο Άρτσι ελεύθερος.

Τι παράξενο. Ήταν φορές που ένιωθε ακόμη το αντίθετο.

3

Κάθε χρόνο, το ίδιο βράδυ, η μητέρα της Σούζαν, η Μπλις, έκαιγε ένα ομοίωμα του πατέρα της Σούζαν, ύψους περίπου τριάντα εκατοστών. Το έφτιαχνε με άχυρα που τα έδενε με καφετή σπάγκο. Ήταν μια διαδικασία που εξελισσόταν χρόνο με το χρόνο. Τον πρώτο χρόνο είχε χρησιμοποιήσει ξεραμένο χορτάρι απ' την αυλή που ήταν πολύ υγρό ακόμη και δεν έλεγε να καεί. Αναγκάστηκε να ρίξει κηροζίνη για να το ανάψει και οι σπίνθες έβαλαν φωτιά στο σωρό με το κοπρόχωμα, με αποτέλεσμα οι γείτονες να καλέσουν την πυροσβεστική. Τώρα πια η Μπλις αγόραζε συσκευασμένο άχυρο από ένα κατάστημα κατοικίδιων ζώων. Το έπαιρνε μέσα σ' ένα πλαστικό σακί με την εικόνα ενός κουνελιού πάνω του.

Η Σούζαν καθόταν στο ακατάστατο σαλόνι του σπιτιού της παιδικής της ηλικίας παρακολουθώντας τη μητέρα της να τυλίγει το σπάγκο όλο και πιο σφιχτά γύρω από τους αχυρένιους μηρούς του ομοιώματος του πατέρα της. Το δωμάτιο ήταν βαμμένο μπλε σαν το αυγό του κοκκινολαίμη. Πριν απ' αυτό, ήταν βαμμένο λαμπερό πράσινο. Και ακό-

μη πιο πριν, η Μπλις το είχε βάψει μ' ένα μεταλλικό χρυσασφί που είχε βρει σε προσφορά στο χρωματοπωλείο. Το σπίτι ήταν ένα στενάχωρο βικτοριανό διώροφο, με μικρά παράθυρα, ψηλοτάβανο και με δωμάτια-κλουβί. Μια συρόμενη πόρτα χώριζε το σαλόνι από την τραπεζαρία, αν και ούτε το ένα ούτε η άλλη χρησιμοποιούνταν σαν τέτοια. Η Μπλις σπάνια χρησιμοποιούσε κάτι για το σκοπό που είχε σχεδιαστεί αρχικά. Έπινε κατευθείαν από τα κανάτια, χρησιμοποιούσε ένα μεγάλο μασούρι για καλώδια σαν τραπεζάκι του καφέ, έραβε γυναικεία τσαντάκια από παλιά μάλλινα πουλόβερ κι έγραφε τα γράμματά της σε σελίδες που έσκιζε από τον *New Yorker*.

Η Σούζαν πίστευε ότι εκείνη κι η μητέρα της είχαν δύο, και μόνο, κοινά: την πίστη τους στη δυνατότητα της καλλιτεχνικής αξιοποίησης των μαλλιών των γυναικών και το κακό γούστο όσον αφορά τους άντρες. Η Μπλις έκοβε μαλλιά για να βγάξει τα προς το ζην και άφηνε τις ξεθωριασμένες χίπικες κοτσίδες της ως τη μέση. Η Σούζαν έβαφε τα δικά της μαλλιά με έντονα χρώματα, ας πούμε πράσινα ή υπεριώδη ή, τώρα τελευταία, ροζ της καραμέλας.

Οι σύζυγοι της Μπλις την είχαν παρατήσει όλοι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Πρώτος ήταν ο πατέρας της Σούζαν, έπειτα μια σειρά γενειοφόροι ιδεαλιστές: ο πρόεδρος ενός αγροτικού συνεταιρισμού, ένας βιοκαλλιεργητής, δύο αγγειοπλάστες. Η Σούζαν τα έφτιαχνε με άντρες που ήταν ακατάλληλοι και δεσμευμένοι. Έτσι δεν χρειαζόταν να επενδύει συναισθηματικά πάνω τους κι όταν την παρατούσαν, δεν έμπαινε στη δοκιμασία να μοιράζει τα βιβλία.

Η Μπλις έκοψε το σπάγκο με τα δόντια, έσφιξε τον κόμπο γύρω από τον αστράγαλο του αχυρένιου πατέρα και τράβηξε μια ρουφηξιά από το τσιγάρο της. Αυτή ήταν η Μπλις: έπινε εκχύλισμα από πράσινα φύκια κάθε μέρα, έκανε τρεις ντουζίνες χαιρετισμούς στον ήλιο την ανατολή, δεν έτρωγε κρέας, φορούσε ρούχα από κάνναβη και κάπνιζε μεντόλ. Ήταν γεμάτη αντιφάσεις. Δεν φορούσε μείκ απ, εκτός από ένα κατακόκκινο κραγιόν που το έβαζε ανελλιπώς καθημερινά. Αρνιόταν να φορέσει γούνα, εκτός από το παλιομοδίτικο πανωφόρι της από δέρμα λεοπάρδαλης. Ήταν χορτοφάγος και δεν έτρωγε τίποτε ζωικό, όμως λάτρευε τις σοκολάτες. Ήταν η μοναδική μητέρα απ' όσες είχε γνωρίσει η Σούζαν που φορούσε προκλητικά δερμάτινα παντελόνια. Στις συναντήσεις γονέων και δασκάλων, η Μπλις έκανε ανέκαθεν τη Σούζαν να νιώθει λιγότερο όμορφη, λιγότερο ελκυστική, λιγότερο τρελή σε σύγκριση μαζί της.

Η Μπλις αποτίμησε το κατασκευάσμα των χεριών της κουνώντας ικανοποιημένη το κεφάλι της. «Ωραία», είπε. Σηκώθηκε από το πάτωμα όπου καθόταν με σταυρωμένα πόδια και όρμησε στην κουζίνα με τις κοτσίδες της ν' ανεμίζουν. Λίγο μετά εμφανίστηκε πάλι με μια τούρτα. Εντάξει, δεν ήταν καμιά τούρτα της προκοπής. Έμοιαζε περισσότερο με τηγανίτα που την είχε πατήσει αυτοκίνητο.

«Έκανες τούρτα για τον μπαμπά;» είπε δύσπιστα η Σούζαν.

«Είναι τα γενέθλιά του».

Ο πατέρας της ήταν δάσκαλος μουσικής. Κιθάρα. Πιάνο. Μπάντζο. Γαλλικό κόρνο. Είχε γνωριστεί με την Μπλις στο κολέγιο, όταν εκείνη τον είχε αποκαλέσει γου-

ρούνη επειδή είχε μπερδέψει τη στολή του της μουσικής μπάντας με στολή αστυνομικού. Μετά την αποφοίτησή τους ταξίδεψαν σ' όλο τον κόσμο πριν εγκατασταθούν στο Πόρτλαντ, όταν το κολπικό διάφραγμα της Μπλις δεν ανταποκρίθηκε κι έμεινε έγκυος. Όταν η Σούζαν ήταν δεκατεσσάρων, ο πατέρας της πέθανε. Όποτε τον σκεφτόταν, τον φανταζόταν πάντα σοφό, όμορφο και καλοκάγαθο. Ήξερε βέβαια ότι δεν ήταν και τόσο απλά. Ωστόσο μετά το θάνατό του, τόσο η ίδια όσο και η Μπλις είχαν καταρρεύσει, πράγμα που σήμαινε ότι σίγουρα ασκούσε πάνω τους μια καταλυτική επιρροή.

«Ο μπαμπάς είναι νεκρός, μαμά».

«Ναι, εδώ και δεκατέσσερα χρόνια. Και το δεκατέσσερα είναι πολύ σημαντικός αριθμός στην καρβαλιστική».

«Την έχεις διαβάσει ποτέ σου;»

«Φάε τώρα λίγη τούρτα. Είναι για χορτοφάγους».

Η Σούζαν λαχταρούσε ένα τσιγάρο, αλλά μια κι είχε περάσει την παιδική της ηλικία κάνοντας διαλέξεις στην Μπλις για τον καρκίνο των πνευμόνων, δεν της άρεσε να καπνίζει μπροστά της. Θα 'ταν σαν να παραδεχόταν την ήττα της. «Δεν γίνεται να κάψουμε στα γρήγορα τον μπαμπά για να φύγω;»

Η Μπλις φάνηκε σαν να ήθελε να πει κάτι μητρικό. Άπλωσε το χέρι της κι έσιαξε τρυφερά μια τούφα από τα ροζ μαλλιά της κόρης της. «Το χρώμα έχει ξεθωριάσει. Έλα στο σαλόνι και θα σ' το ρετουσάρω. Το ροζ σε κολακεύει, είσαι πολύ όμορφη».

«Δεν είμαι όμορφη», είπε η Σούζαν. «Είμαι εντυπωσιακή. Υπάρχει διαφορά».

Η Μπλις αποτράβηξε το χέρι της.

Στην αυλή ήταν σκοτεινά και υγρά. Η λάμπα τής πίσω βεράντας φώτιζε ένα ημικύκλιο από λασπωμένο χορτάρι και μαραμένους αμάραντους φυτεμένους πολύ κοντά στο σπίτι. Ο αχυρένιος πατέρας βρισκόταν στο χάλκινο καζάνι. Η Μπλις έγειρε από πάνω του κι άναψε το άχυρο μ' έναν πλαστικό άσπρο αναπτήρα κι έπειτα τραβήχτηκε πίσω. Το άχυρο έτριξε και πήρε φωτιά κι οι φλόγες τύλιξαν τον κορμό του λιλιπούτειου αχυράνθρωπου ώσπου τον καταβρόχθισαν. Τα χεράκια του ήταν ανοιχτά φαρδιά πλατιά, σαν σε κατάσταση πανικού. Στο τέλος κάθε ανθρώπινο χαρακτηριστικό εξαφανίστηκε μες στην πορτοκαλιά φωτιά. Η Σούζαν και η Μπλις έκαιγαν τον πατέρα της Σούζαν κάθε χρόνο για να τον απελευθερώσουν, να ξεκινήσει απ' την αρχή το ταξίδι του στον άλλο κόσμο. Τουλάχιστον αυτή ήταν η πρόθεσή τους. Ίσως κάποια μέρα να το σταματούσαν.

Τα μάτια της Σούζαν πλημμύρισαν δάκρυα και απέστρεψε το πρόσωπό της. Έτσι ήταν αυτά τα πράγματα. Νομίζεις ότι είσαι συναισθηματικά σταθερή και ξαφνικά έρχεται ο πεθαμένος πατέρας σου για τα γενέθλιά του και η παλαβή μητέρα σου βάζει φωτιά σε μια αχυρένια κούκλα στη μνήμη του.

«Πρέπει να φύγω», είπε η Σούζαν. «Έχω να πάω κάπου».

4

Το κλαμπ ήταν γεμάτο καπνό από τα τσιγάρα. Τα μάτια της Σούζαν έτσουζαν. Έβγαλε άλλο ένα τσιγάρο από το πακέτο της που το 'χε ακουμπήσει πάνω στην μπάρα, το άναψε και τράβηξε μια ρουφηξιά. Ένιωθε τις δονήσεις της μουσικής που φιδοσερνόταν κατά μήκος των τοίχων και πάνω στα σκαμνιά και έβρισκε το δρόμο της μέσ' απ' τα πόδια της Σούζαν, κάνοντας την μπρούντζινη επιφάνεια της μπάρας να πάλλεται. Η Σούζαν παρακολουθούσε το κίτρινο πακέτο των τσιγάρων της να χοροπηδάει. Ήταν σκοτεινά. Πάντα ήταν σκοτεινά σ' αυτό το μπαρ. Της άρεσε εκεί επειδή μπορούσε να μένει αθέατη από τον διπλανό της. Κι έπινε. Έπινε πολύ. Όμως τώρα το είχε παρακάνει, σκέφτηκε. Ίσως να έφταιγε το μαρτίни βατόμouro ή ίσως πιθανόν το Παμπστ. Το μυαλό της είχε θολώσει απ' το αλκοόλ κι η Σούζαν ακούμπησε την παλάμη της στην μπάρα για να στηριχτεί. Της άρεσε να χάνει τον έλεγχο αλλά μέχρι ενός σημείου.

«Πάω να πάρω λίγο καθαρό αέρα», είπε στον άντρα που καθόταν πλάι της.

Η Σούζαν διέσχισε το πλήθος πηγαίνοντας προς την έξοδο. Περπατούσε πολύ προσεκτικά, με το κεφάλι ψηλά, με τα χέρια απλωμένα λίγα εκατοστά από τα πλευρά της, το βλέμμα προσηλωμένο μπροστά και το τσιγάρο αναμμένο. Άγγιζε όσους έβρισκε μπροστά της για να παραμερίσουν. Ήξερε ότι τραβούσε την προσοχή· ένιωθε τα βλέμματα που την ακολουθούσαν. Δεν θα την έλεγες όμορφη. Έδειχνε δεκαεννιά-είκοσι χρόνων, το πρόσωπό της ήταν φαρδύ μ' ένα μεγάλο μέτωπο και κατέληγε σ' ένα μικρό πιγούνι, τα πόδια της ήταν κοκαλιάρικα, το στόμα της θύμιζε μπουμπούκι τριαντάφυλλου και το στήθος της ήταν πλάκα. Τα μαλλιά της που έφταναν ως το πιγούνι της και οι ατημέλητες φράντζες της την έκαναν να μοιάζει ακόμη περισσότερο με ανισόρροπο κοριτσόπουλο. Ήταν στ' αλήθεια εντυπωσιακή. Χωρίς τα ροζ μαλλιά ίσως να ήταν ακόμη και όμορφη. Όμως τα μαλλιά της τής αφαιρούσαν από τη γλυκύτητα των χαρακτηριστικών της και την έκαναν να φαίνεται πιο σκληρή. Πράγμα που επιδίωκε η Σούζαν.

Έφτασε στην έξοδο και χαμογελώντας στον νεαρό πορτιέρη με το ξυρισμένο κεφάλι βγήκε έξω κι αμέσως ένωσε τον δροσερό αέρα να την τυλίγει. Πέταξε τη γόπα στο πεζοδρόμιο, την πάτησε με το τακούνι της μπότας της, έγειρε πάνω στον τοίχο από τούβλα του μπαρ κι έκλεισε τα μάτια. Της άρεσε η αίσθηση από τα σκληρά τούβλα στις ωμοπλάτες της. Ήθελε να τριφτεί πάνω τους σαν γάτα.

«Θες ένα τσιγαριλάκι;»

Η Σούζαν άνοιξε τα πράσινα μάτια της. «Στο διάβολο, Ίθαν», είπε, «με κατατρόμαξες. Δεν κατάλαβα ότι μ' άκουσες εκεί μέσα».

Ο Ίθαν χαμογέλασε. «Ήμουν ακριβώς από πίσω σου».

«Αφουγκραζόμουν τη βροχή», είπε η Σούζαν προτάσσοντας το πιγούνι της στον γυαλιστερό μαύρο δρόμο. Έσκασε ένα χαμόγελο στον Ίθαν. Τον ήξερε μονάχα δυο ώρες κι είχε αρχίσει να ψυλλιάζεται ότι την είχε πατήσει μαζί της. Δεν ήταν ο συνηθισμένος της τύπος. Ήταν κοντά στα τριάντα, με παρουσιαστικό πανκ. Πιθανό να φορούσε καθημερινά παντελόνι κοτλέ και αθλητική μπλούζα με κουκούλα. Ζούσε μαζί με άλλους πέντε σ' ένα ελεεινό διαμέρισμα, σε μια φτωχογειτονιά της πόλης. Είχε δουλέψει σ' ένα δικοπωλείο για οχτώ χρόνια, συμμετείχε σε τρία μουσικά συγκροτήματα και άκουγε Ίγκι Ποπ και Βέλβιετ Άντεργκραουντ. Κάπνιζε μαύρο κι έπινε μπύρα, όχι από τις φτηνές. «Μπας κι έχεις μαριχουάνα;» τον ρώτησε.

Ο Ίθαν έγνεψε εύθυμα.

«Πάμε μια βόλτα», είπε η Σούζαν παίρνοντάς τον από το χέρι και οδηγώντας τον μες στο ψιλόβροχο.

Ο Ίθαν έστριψε το τσιγάρο καθώς προχωρούσαν και της το έδωσε για την πρώτη ρουφηξιά. Η Σούζαν ρούφηξε τον καπνό και προτού ξεφυσήσει, ένωσε ένα ευχάριστο κάψιμο στα πνευμόνια. Έπειτα έβαλε το τσιγάρο στο στόμα του Ίθαν και τον τράβηξε γύρω απ' τη γωνία του κτιρίου που προσπερνούσαν εκείνη τη στιγμή. Τη νύχτα η κίνηση ήταν αραιή σ' αυτό το τμήμα της πόλης. Η Σούζαν πλησίασε το πρόσωπό της στο δικό του. Ο Ίθαν ήταν πιο ψηλός, έτσι τον κοίταζε προς τα πάνω. Η χλομή επιδερμίδα της ήταν κατάστικτη από φακίδες.

«Θες να σου πάρω μια πίπα;» τον ρώτησε σοβαρά.

Ο Ίθαν χαμογέλασε με τον τρόπο που χαμογελάει ένας άντρας που δεν πιστεύει στην τύχη του. «Και βέβαια».

Η Σούζαν του ανταπέδωσε το χαμόγελο. Το πρώτο της τσιμπούκι το είχε κάνει στα δεκατέσσερά της. Είχε καλό δάσκαλο. «Μπα;» Η Σούζαν έγειρε το κεφάλι με μια υπερβολική έκφραση έκπληξης στο πρόσωπό της. «Παράξενο, αφού δεν έχεις πάρει τις κλήσεις μου».

«Τι;»

Οι μύτες τους σχεδόν αγγίζονταν. «Σου έχω αφήσει έντεκα μηνύματα, Ίθαν. Για τη Μόλι Πάλμερ».

Το χαμόγελο του Ίθαν σβήστηκε μονομιás κι ανάμεσα στα φρύδια του εμφανίστηκε μια μεγάλη ρυτίδα. «Συγγνώμη;»

«Ήταν η γκόμενά σου στο κολέγιο, έτσι δεν είναι; Σου μίλησε ποτέ για τη σχέση της με το γερουσιαστή;»

Ο Ίθαν προσπάθησε να κάνει πίσω, συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν μπροστά σ' έναν τοίχο και κουνήθηκε άγαρμπα προτού τελικά σταυρώσει τα χέρια του. «Ποια είσαι;»

«Για χρόνια κυκλοφορούσαν φήμες πως ο γερουσιαστής πηδούσε τις μπέιμπι σίτερ των παιδιών του», είπε αργά η Σούζαν. Στεκόταν ακριβώς μπροστά του, χωρίς να του αφήνει χώρο να κινηθεί. Ήταν τόσο κοντά του ώστε διέκρινε το σάλιο που έτρεχε από το μισάνοιχτο στόμα του. «Είναι αλήθεια, Ίθαν; Σου ανέφερε τίποτε σχετικά;»

«Σου ορκίζομαι ότι δεν ξέρω τίποτε γι' αυτό», είπε ο Ίθαν τονίζοντας την κάθε συλλαβή και κοιτάζοντας οπουδήποτε αλλού εκτός από τη Σούζαν.

Χτύπησε κάποιο κινητό. Η Σούζαν δεν σάλεψε. «Το δικό σου ή το δικό μου;» ρώτησε.

«Δεν έχω κινητό», τραύλισε ο Ίθαν.

Η Σούζαν καμπύλωσε το φρύδι της. «Τότε θα 'ναι το

δικό μου», είπε ανασηκώνοντας τους ώμους. Έχωσε το χέρι της στο τσαντάκι, έβγαλε το κινητό της και απάντησε.

«Εμπρός».

«Σου έχω μια δουλειά».

Η Σούζαν έκανε δυο βήματα κι απέστρεψε το πρόσωπό της από τον Ίθαν. «Ίαν... Εσύ είσαι; Μα είναι περασμένα μεσάνυχτα».

«Είναι σοβαρό». Ακολούθησε μια παύση. «Ξέρεις για τα κορίτσια που δολοφονήθηκαν;»

«Ναι, λοιπόν;»

«Σήμερα βρέθηκε άλλο ένα. Ο δήμαρχος κάλεσε επειγόντως συμβούλιο απόψε. Θ' ανασυστήσουν την Ομάδα Δίωξης της Όμορφης Δολοφόνου. Ο Κλέι κι εγώ είμαστε κιόλας εδώ. Πιστεύω ότι είναι πολύ σημαντική υπόθεση, Σούζαν. Και θέλουμε να γράψεις γι' αυτό».

Η Σούζαν έριξε μια ματιά στον Ίθαν. Κοίταζε το τσιγαριλίκι στο χέρι του και φαινόταν σαστισμένος.

«Μπάτσοι και σίριαλ-κίλερ;» ψιθύρισε η Σούζαν στη συσκευή.

«Ο δήμαρχος μας επιτρέπει να έχουμε ένα δημοσιογράφο στην ομάδα. Δεν θέλουν να επαναληφθεί η ιστορία με την Όμορφη Δολοφόνου. Ο άνθρωπός μας θα έχει απόλυτη πρόσβαση σε μια ιστορία που μέχρι το τέλος της εβδομάδας θα μαθευτεί σε όλη τη χώρα. Μπορείς να έρθεις αύριο, νωρίς το πρωί; Στις έξι, ας πούμε... Να το κουβεντιάσουμε;»

Η Σούζαν κοίταζε το ρολόι της. Περρασμένα μεσάνυχτα. «Στις έξι το πρωί;»

«Ναι».

Η Σούζαν ξανακοίταξε τον Ίθαν. «Δουλεύω για κάτι άλλο τώρα», ψιθύρισε στον Ίαν.

«Ό,τι κι αν είναι, αυτό που σου λέω είναι πιο σοβαρό. Θα τα πούμε το πρωί».

Γαμώτο! Η Σούζαν ήταν μεθυσμένη και θα τα έλεγαν το πρωί. «Εντάξει». Έκλεισε το κινητό και δάγκωσε τα χείλη της. Έπειτα στράφηκε πάλι στον Ίθαν. «Τα μέσα ενημέρωσης έχουν αγνοήσει τις φήμες για πολύ καιρό», είπε. «Θα ανακαλύψω τι συνέβη και θα γράψω γι' αυτό. Πες το στη Μόλι. Πες της πως μόλις νιώσει έτοιμη να μιλήσει, είμαι πρόθυμη να την ακούσω». Έβαλε μια κάρτα της στην παλάμη του. «Με λένε Σούζαν Γουόρντ. Γράφω στη *Herald*».

«Ωστε ήρθες στο μπαρ για να με βρεις;» είπε ο Ίθαν κοιτάζοντας την κάρτα. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι του. «Για τη Μόλι;»

«Ναι, αλλά ταυτόχρονα γιόρταζα», είπε η Σούζαν μ' ένα αστραφτερό χαμόγελο. «Τα γενέθλια του πατέρα μου». Η Σούζαν έβαλε τα γέλια κι ο Ίθαν την κοίταζε παραξενεμένος. Θαυμάσια. Τώρα θα πει στη Μόλι ότι μια ψυχωτική ρεπόρτερ με ροζ μαλλιά την έψαχνε. «Σ' ευχαριστώ για την όμορφη βραδιά», είπε η Σούζαν. «Θα τα ξαναπούμε». Έπειτα προχώρησε γρήγορα προς το αυτοκίνητό της ελπίζοντας ότι ο κρύος αέρας και η βροχή θα της λαγάριζαν λιγάκι το κεφάλι προτού καθίσει πάλι στο τιμόνι.